

EVA ČERVINKOVÁ

Svět se v dobách nejistot upíná k zhoubné formálnosti

Leopold Bareš buduje stavební firmu Sipral věnující se progresivním stavebním technologiím již od roku 1991. Od počátků experimentování se současnými materiály a technologiemi se Sipral profiluje pod jeho vedením jako firma s vysoce odborným zázemím, schopná provést klienta i architekta unikátním vývojem systému obvodového pláště, konstruovaného na míru konkrétní stavby. Obrovská šíře realizací, která čítá na tři stovky projektů, i výčet architektů světových jmen, se kterými měl Leopold Bareš příležitost spolupracovat i osobně se sblížit, je dechberoucí.

Sedíme v sídle firmy Sipral v Praze, postaveném dle projektu studia D3A v druhé polovině 90. let. Tahle stavba byla ve své době zjevním na české architektonické scéně, jak se zpětně na tu dobu před pětadvaceti lety díváte?

Když jsme stavěli naši firmu v Strašnicích, bylo to něco úžasného. V té době už jsme měli asi pět let podnikání za sebou, ale s tímhle barákem začala úplně nová etapa. Bylo nás celkem asi sedmdesát, tady jsme seděli, byla tu kancelář, projekce, v hale byla jen výroba a dělali jsme zakázky, které se daly připravit celé kompletně tady. V té době jsme se sice ještě nevěnovali prefabrikaci, ale i tak už pro nás začala být problémem doprava, zajištění do areálu. To se stalo limitem, který nás nutil hledat i jiné místo pro naše působení.

Potřeba zvětšování firmy byla daná jedinečností zakázek, nebo skutečností, že při snaze udržet se mezi špičkou v oboru je třeba reagovat na požadavky velkých zadavatelů? Je to tak, je to dáno velikostí obratu a náročností výroby. Když jsme kolem roku 2002 začali dělat modulové prvky, třeba pro projekt Charles Square, nebo pro technologické parky, které projektoval Jakub Cígler, s prefabrikací už jsme se sem nevešli. A zatímco dnes ve špičce odbavíme 13 kamionů denně, tenkrát, když sem měl zajet jeden kamion,

tak to znamenalo „manévry“ na 3 dny dopředu. A tak jsem se začal dívat na pozemky na okraji Prahy. Zároveň ale bylo ve hře, jestli se přestěhovat úplně? To by ale z hlediska dojíždění pro hodně zaměstnanců bylo náročné. Takže nakonec jsme se rozhodli, že do Jiren umístíme jen logistický areál, tedy výrobu, sklady. V roce 2007 jsme stavbu dokončili a v roce 2008 spustili. V té době, těsně před dokončením, nás to i docela postihlo, protože jsme dělali na projektech obrovského rozsahu. A bylo hodně těžké je ukočírovat s vědomím nedostatku výrobních prostor. Dnes máme 6 výrobních linek, takže můžeme jet až 6 zakázek, některé zakázky jsou svým rozsahem tak velké, že vytyčí třeba i 3 výrobní linky, no ale vždycky je někde úzké hrdlo, i s těmi neuvěřitelnými kapacitami, které dnes, oproti dřívějšímu, máme.

Studoval jste na Fakultě strojní obor „fyzikální analýza staveb“, akustiku a osvětlení. Právě na ČVUT nastala vaše provazba s architekturou?

S architekturou se vzájemně potřebujeme. Ale na škole jsme se moc nepotkávali. Architekti byli v „Áčku“, v té vysoké budově v Dejvicích, my jsme byli v „Běčku“ a „Cěčku“.

Ale třeba Standu Fialu jsem znal ještě ze střední školy, z gymplu. Oba jsme Mostečáci. Na škole jsem vlastně moc architektů

nepoznal, asi jen Karla Mrázka. Ostatní jsem potkal spíš až po škole, v souvislosti s profesním působením.

Jak dnes vnímáte stavění? Asi se vás tolik nedotýkají časové obstrukce při schvalování staveb, ale jak se dnešní doba propisuje do fáze projektování a realizace staveb?

Nechci být jako dřívější generace, které říkaly, že dřív bylo líp, ale musím říct, že dnešní prostředí výstavby a projektování se opravdu zásadně mění. Až teď dokážu docenit to, jaké jsme měli obrovské štěstí, že za sebou máme projekty, kdy jsme na protistraně měli lidi, které zajímala v první řadě tvorba, konstrukce, vymyšlení. Že jsme jako tým Sipralu potkali naprosto špičkové profesionály, kteří nás považovali za součást týmu, spolutvůrce. Měli jste pocit, že jste na jedné lodi. Jednoduše se to dá shrnout tak, že bylo všem jasné, že my umíme to, a vy zas to, a společně nám jde o co nejlepší, správné a ekonomicky smysluplné řešení. Ale dnes proces přípravy stavby připomíná spíš nějaké scény z nepovedeného akčního filmu. Musíte mít pořád připravené ochranné štíty a bráníte se, protože na protistraně neseď odborně erudovaný partner, ale lidé, kteří jen počítají peníze a čekají, kdy vás sejmou. Ztrácí se samotná podstata toho, že primární by měl být dobrý výsledek, dosažitelný prostřednictvím férového jednání. Společná snaha vytvořit něco pěkného a jedinečného.

Foto: David Turecký

